

श्रीशिवाय परस्मै ब्रह्मणे नमः

श्रीधरवेङ्कटेशार्यकृता

श्रीधरस्तुतिमणिमाला

१. आख्याषष्टिः

ஸ்ரீதரவேங்கடேசார்யர் இயற்றிய

ஸ்ரீ தர ஸ்துதி மணிமாலா

1. ஆக்க்யாஷஷ்டி

शिवं परमकल्याणं अव्याजकरुणानिधिम् ।

तदाख्यां सौख्यजननीं वन्दे वक्त्रार्तिहारिणीम् ॥ १

சிறந்த மங்களமாக இருப்பவரும் எதிர்பார்ப்பு எதுவுமின்றிப் பெருகுகிற கருணையின் கருவூலமுமான சிவபெருமானையும், இன்பம் தருவதும் தன்னை வாயாரச் சொல்பவரின் துயரை அகற்றுவதுமான அவரது திருநாமத்தையும் வணங்குகிறேன்.

ஆக்க்யா-திரு நாமம். ஒருவரை முழுவதும் சுட்டிக்காட்டுகிற பெயர். 'பெயரளவில்' என்றில்லாமல் சுட்டிக்காட்டப் பெறுபவரைப் பற்றிய முழுவிபரம் தருவது. சொல்வடிவிலுள்ள பெயர் பொதுவாகப் பெயரிட்டு அழைக்கப் பெறுபவரை முழுதும் அடையாளம் காட்டாது. ஆனால் சிவன் என்ற பெயர்

சிவனது இயல்பு, தனித்தன்மை, வடிவமுகு, குணச்சிறப்பு என்று பல தரங்கள் மூலமாக சிவனை முழுமையுடன் குறிப்பிடுவதால் நாம என்ற பொதுச் சொல்லால் குறிப்பிடாமல் பொருள் பொதிந்தது, பொருள் பொருந்தியது என்ற ஆக்க்யா-என்ற சொல்லால் முழுப்பொருளையும் விரிவுடன் உண்மையாகக் கூறுவதென்ற கருத்துடன் இங்கு தரப்பட்டுள்ளது. (ख्या-प्रकथने, आ-समन्तात्-अभिव्याप्य ख्यायते अनया) ஸம்ஸ்கிருத்தில் இது ஸ்திரீலிங்கச் சொல். அதனால் எல்லா விடங்களிலும் அதனைத் தாயே! எனப் பெண்பாலில் விளிக்கிறார்.

शिवारख्ये नो जाने शिवमितरदेवानपि जन-

न्यये कामी कासावहमहह दिष्ट्या तु भवतीम् ।

समीक्षे मत्सर्वश्रममुषमिहामूकसुलभां

स्वलब्धस्वाधीनाखिलभुवनसाम्राज्यविभवाम् ॥ २

சிவ பெருமானது திருநாமமே! தாயே! நான் சிவபெருமானையோ மற்ற தேவர்களையோ அறியேன். அவர்கள் எங்கே? இந்த நான் எங்கே? ஆஹா! அதிருஷ்டவசமாக உன்னைக் காண்கிறேன். இங்கே எனது எல்லா சிரமங்களையும் அகற்றிவிட்டாய். ஊமையாய் பிறக்காதவனுக்கு உன்னை அடைவது எளிது. உன்னை அடைந்தவனுக்கு (திருநாமமாகிய உன்னைச் சொல்பவனுக்கு) உலகங்களின் பேராட்சியும் வசப்படுகின்றது. ஆச்சரியமல்லவா? (2)

स्वकीयैः स्रोतोभिर्जगदखिलमाक्रामति कलौ

निमग्रास्ते वर्णाश्रमनियमधर्माः स्फुटमिदम् ।

प्रलीना ध्यानादिर्भजनसृतिरेका पुनरये

परित्रातुं विश्वं पुरभिदभिधे त्वं विजयसे ॥ ३

கலியானது தனது வெள்ளத்தால் உலகனைத்தையும் விழுங்கியதும் வர்ண தர்மங்களும் ஆசிரம தர்மங்களும் அதில்

மூழ்கிவிட்டன என்பது எல்லோருமறிந்ததே. இதுகாறும் மறைந்திருந்த தியானம் முதலிய பஜன முறையொன்று மட்டுமே உலகைக் காக்க இயலும். முப்புரத்தை வென்றவரின் திருநாமமே! நீ வெற்றி கொள்கிறாய். (3)

शिवारख्ये वाच्योऽर्थस्तव हि पुरभिद्वाऽस्तु मुरभित्
 स लोकानामीष्टां-अवतु च सुखेन श्रितजनम् ।
 अलं नाहं तस्यानुसृतिषु स मा भूदपि च मे
 श्रितोऽहं त्वां यत्त्वद्भवति मम कल्याणि तदलम् ॥ ४

சிவபெருமானது திரு நாமமே! உன்னால் (சிவ என்ற பெயரால்) அழைக்கப் பெறுபவர் முப்புரத்தை வென்றவராகவோ (சிவனோ) முரனை வென்றவராகவோ (விஷ்ணுவோ) ஆகட்டும். அவர்களில் ஒருவரே உலகை ஆளட்டும். தன்னை அண்டிய மக்களைக் காக்கட்டும். அவரை அண்டியிருக்க என்னால் ஆகாது. அவரும் எனக்கு உதவ இயலாது. நான் உன்னை அண்டினவனானேன். மங்களச் சொல்லே! உன்னிடமிருந்து கிடைப்பதே எனக்குப் போதுமானது. (4)

स्वयंभूदैत्यारित्रिपुरमथनानीरितकृतः
 त्रिलोकीसाम्राज्यं तदपि नयनादेशवशगम् ।
 विधातुं त्वद्भाजस्त्वमलमलघुस्ते हि महिमा
 महेशारख्ये वाचामतिसरणिमाचामतितराम् ॥ ५

பிரும்மா, விஷ்ணு, சிவன் என்ற மூவரும் நீ சொன்னதைச் செய்பவராவார். அந்த மூவுலகப் பேராளுமையும் உன் கண்ணால் இட்ட குறிப்பிற்கு வசமாகும். அவ்வாறு செய்ய உன்னை அடைந்தவருக்கே இயலும். மஹேசனின் நாமமே! உன் பெருமை லேசானதல்ல. வாக்கிற்கும் புத்திக்கும் உள்ள எல்லையை அது விழுங்கி விடுகிறது. (5)

कराळाघत् क्ष्वेळाज्जगदवितवानिन्दुमकुटः

कृतान्ताद्दुर्दान्ताद्यदपि मुनिचूडामणिसुतम् ।

अनल्पैः किं जल्पैः तदिदमिदमवनीयस्य रसना-

कृतत्वत्सेवायाश्चरितमभिधे मन्मथरिपोः ॥ ६

பிறை சூடியான சிவபெருமான் மிகக் கொடும் விஷத்திலிருந்து உலகைக் காப்பாற்றினார். அடக்க இயலாத யமனிடமிருந்து சிறந்த முனிவரான மிருகண்டுவின் புதல்வரைக் காப்பாற்றினார். நிறைய வம்பளப்பதால் என்ன பயன்? மன்மதனின் எதிரியின் நாமமே! அவரால் காப்பாற்றப்பட வேண்டியவரையிருந்தவன் வாயால் உன்னைப் பாடினான். அதன் விளைவு இது (6)

शतं सन्त्वाम्नायाश्शतमपि पुराणागमगणाः

विहाय त्वामेते वितरितुमलं किं शिवधियम् ।

अशेषग्लानिं या हरति भवती तु श्रममृते

शिवाख्ये मातस्तामितरनिरपेक्षा वितरति ॥ ७

வேதங்கள் நூற்றுக்கணக்கில் இருக்கட்டும்! புராணங்களும் ஆகமங்களும் நூற்றுக்கணக்கில் இருக்கட்டும்! நீ இல்லாவிடில் அவற்றால் சிவனைப்பற்றிய உணர்வைத் தரமுடியுமா? சிவனது நாமமே! தாயே! சிவனைப்பற்றிய உணர்வு எல்லா களைப்புகளையும் மீதமின்றி அகற்றும். நீ அதனைப் பிற உபசாரங்களை எதிர்பாராமல் தருகிறாய். (7)

त्रिणेत्रस्य ग्लानिस्त्रिपुरदनुजादीन् मुररिपोः

दशग्रीवप्रष्ठानपि दलयितुं हन्त कियती ।

नियन्त्री या तेषां निखिलजगतोऽप्याशु दक्ष्य-

स्यविद्यां निर्यत्रं नितिलनयनाख्ये जननि ताम् ॥ ८

நெற்றிக்கண்ணனின் திருநாமமே! தாயே! முக்கண்ணனுக்குத் திரிபுராஸுரனை அழிப்பதிலும் முரனின்

எதிரியான விஷ்ணுவிற்கு ராவணன் முதலானோரை அழிப்பதிலும் எவ்வளவு சிரமமிருந்தது? அவர்களையும் மூவுலகையும் ஆட்டுவித்தது அவித்யை எனும் அறியாமை. அதனை முயற்சியின்றி எளிதில் அழிக்கிறாய் (8)

भवत्याः पन्थानश्शतमुखश्रीभिरभितः

सुधासारैस्सिक्ताः कुसुमसमवायैश्च निचिताः ।

क्रियन्ते निर्याहि स्मरभिदभिधे दीयत इतः

करालम्बो जाग्रद्विनयभरया मुक्तिरमया ॥ ९

மன்மதனை வென்றவரின் நாமமே! நீ செல்கிற நடைபாதைகள் இந்திரன் முதலான தேவர்களின் தேவியரால் அமுதநீர் தெளிக்கப் பெற்று பூக்குவியலால் நிரப்பப்பட்டுள்ளன. நீ வெளியே வருவாய்! இதோ மிகவும் வினயத்துடனும் கவனத்துடனுமுள்ள முக்திலக்ஷ்மியால் கைத்தாங்கல் தரப்படுகிறது. (9)

शिवारख्ये जिह्वायां वहति भवतीं यस्तमखिलं

शरद्राकाचन्द्रद्युतिमसितकण्ठं त्रिणयनम् ।

विधून्मीलन्मौलिं विरचयसि केयं व्यसनिता

विहन्तुं ते जीवेष्वहह शिवभावासुलभताम् ॥ १०

சிவனது திருநாமமே! எவன் உன்னைத் தன் நாவில் தாங்குகிறானோ, அவனைச் சரத்காலத்துச் சந்திரன் போன்ற ஒளி கொண்டவரும் கழுத்து கறுத்தவரும் முக்கண்ணரும் சந்திரனைச் சிரஸில் அணிந்தவருமான சிவனாக ஆக்கிவிடுகிறாய். சிவத்தன்மை எளிதில் ஜீவனுக்குச் கிட்டாதிருந்த நிலையைப் போக்க உனக்கு ஏன் இவ்வளவு அக்கரை? (10)

समाचक्षाणस्य स्मरभिदभिधे देवि भवतीं

अहो यस्यां यस्यां हरिति नयनान्तोऽवतरति ।

हरास्तस्यां तस्यामलिकनयनाश्चन्द्रमकुटाः

शरज्योत्स्नागौरास्सह गिरिजयोद्यन्ति शतराः ॥ ११

தேவி! மன்தனையழித்தவரின் திருநாமமே! உன்னை வாயாரக் கூறுபவனின் கடைக்கண்கள் எந்த எந்த திசையில் இறங்குகின்றனவோ, அந்தந்தத் திசையில் நெற்றிக்கண்கள் கொண்ட- சந்திரனைச் சிரஸில் அணிந்த- சரத்காலத்துச் சந்திரன் போல் ஒளிர்கின்ற சிவனது வடிவங்கள் மலைமகளுடன் நூற்றுக்கணக்கில் தோன்றுகின்றன. (நாம ஜபம் செய்பவனுக்கு சிவதரிசனம் எளிதாகிறது.) (11)

शिवः कामं क्रोधाकुलमतिरजैषीत् त्वदनुगैः

जितः कामः क्रोधोऽप्यथ मुनिकुमारं यमभयात् ।

शिवोऽरक्षीदेकं सयतनमिमे तद्भयहतो-

ऽखिलस्येक्षामात्राज्जितमिह शिवारख्ये त्वदनुगैः ॥ २

சிவனது திருநாமமே! கோபத்தால் அறிவு குழப்பமடைந்த சிவன் காமனை வென்றார். உன்னை அண்டியவர்களால் காமமும் கோபமும் அடக்கப்பட்டன. முனிவரின் குமாரன் ஒருவனை சிவன் பெருமுயற்சியால் யமபயத்திலிருந்து மீட்டார். சிவநாமம் கூறுபவர்களோ பார்வையாலேயே எல்லோருக்கும் யமபயத்தை அகற்றுகின்றனர். உன்னைப் பின்பற்றுபவரே வெற்றியடைகின்றனர். (12)

चरन्तीं त्वच्छायां शशिवदुपवाराशि वसती-

त्यदोमुख्यासूक्तिष्वपि रसनया सङ्कलयतः।

परागं ब्रह्माद्याः पदकलितमञ्चन्ति शिरसा

शिवारख्ये त्वन्निष्ठैर्जितमिति किमम्बाद्भुतमिदम् ॥ १३

கடற்கரையருகே வசிக்கிறான் என்பதை ஸம்ஸ்கிருதத்தில் உபவாராசி வசதி- உபவாராசி வஸதி எனக்கூறுவர். அதில் இணைந்த சிவ என இரண்டு எழுத்துக்களில் உன் பிரதிபிம்பம் தெரிகிறது. இரு தனிபதங்களில் உள்ள சிவ என்ற இரு எழுத்துக்களை நாவால் கூட்டிப்படிப்பவனது திருவடிகளிலுள்ள தூசியை பிரும்மா முதலியுலர் தலையில் சூடிக்கொள்கின்றனர்.

உன்னிடம் நிலைத்தவர்களுக்கே வெற்றி. தாயே! இதில் வியப்பதற்கேது இடம்? (13)

भवत्यां स्पृष्टायां बत पुरहराख्ये रसनया

कराढेन ग्रीवा भवति गरढेनास्य कलिता ।

हुताशेनाश्लिष्टो भवति च करोऽङ्गानि भुजगैः

भवन्ति क्रान्तानि श्रितकुशलदा त्वं तु विदिता ॥ १४

முப்புரம் எரித்தவரின் நாமமே! நாக்கால் உன்னைத் தொட்டவனின் கழுத்து உடன் கொடும் விஷத்தால் அழகு படுத்தப்படுகிறது. கை அக்கினியால் இறுக அணைக்கப்பெறுகிறது. உடலவயவங்கள் பாம்புகளால் தழுவுப்படுகின்றன. அண்டினவருக்கு நலம் புரிபவள் என நீ புகழ் பெற்றவள். (நாமம் சொல்பவன் சிவனாகிறான்.) (14)

दशायामन्त्यायां दळितबलदीनेन्द्रियततौ

महेशाख्ये जिह्वां श्रवणमपि वा संश्रितवती ।

भवत्यैकैवास्य प्रतिभवति भद्राय महते

तदा केनान्येनोन्मिषतु कणिका वाप्युपकृतेः ॥ १५

மகேசனின் நாமமே! உயிர் நீங்குகிற கடைநிலையில் இந்திரிய வரிசைவலிவிழந்து ஓய்ந்துள்ளபோது (சிவநாமத்தைக் கூறியதும் காதால் கேட்டதும்) நீ அவனது நாக்கையோ காதையோ அடைந்து அவனது பெரு நிலைக்கு நீ ஒருவளே பொறுப்புடன் பிணை நிற்கிறாய். அந்நிலையில் வேறு எவரால் துளியும் உதவமுடியும்? (15)

मनागप्यस्पृष्टा गहनदहनेनेह विषया-

भिधानेनानेन क्षितिधरसुतानेतुरभिधे ।

रमन्ते कामं ते कतिचिदधिकल्लोलितसुधा-

झरायां धारायां शिशिरशिशिरायां सुकृतिनः ॥ १६

மலைமகளின் கணவனின் திருநாமமே! பொருளாசை எனும் கடுந்தீயால் சிறிதும் தீண்டப்பெறாமல் (நாவார உன்னைக் கூறுகிற) சில புண்யவான்கள், பனியைப் போன்று குளிர்ந்த அமுத நீர் வீழ்ச்சியில் விரும்பியவாறு நீந்தி இன்பம் துய்க்கின்றனர். (16)

वधूटीपुत्रादीन् वसुविसरमानम्रनृपति-

च्छटाचूडारत्नच्छविकवचिताशां श्रियमपि ।

जहत्येके धन्या जगति मदनद्रोग्धुरभिधे

विहारे सोत्कण्ठा विहतिरहिते त्वल्लहरिषु ॥ १७

மன்மதன் எதிரியின் திருநாமமே! உன்னைக் கூறுபவன் பெரும் பாக்க்யசாலி. மனைவி மக்கள் முதலானவரையும், செல்வக்குவியலையும் தன்னை வணங்குகிற அரசர்களின் கிரீட ஒளியால் திசைகளை ஒளிர வைக்கிற பெருமையையும் துறந்து, உன் அலைவரிசையில் தடையுறாதபடி விளையாடுவதில் சிலர் ஆர்வம் கொள்கிறார்கள். (17)

अजस्रं तन्वानाः श्वसितुमपि मामक्षममिमं

कदा वा क्रामन्तु प्रतिहतकराळोपहतयः ।

पुरारातेराख्ये पुरभिदनुभूत्यूर्मिळसुख-

प्रतीपेभध्वंसप्रबलहरयस्त्वल्लहरयः ॥ १८

முப்புரங்களின் எதிரியின் திருநாமமே! சிவனது அனுபூதி எனும் அலைமோதுகிற ஸுக உணர்விற்கு எதிரியான (விஷய சுகம் எனும்) யானையை அழிப்பதில் வலிவுமிக்க சிங்கம் போன்ற உனது (நாம) ஜபவரிசை விஷத்தாக்குதலை எதிர்த்து அடக்கி, மூச்சுவிடக் கூடச் சக்தியற்று ஏங்குகிற இந்த என்னைத் தாங்கி ஆட்கொள்வது எப்போது? (18)

शिवारख्ये त्वत्स्रोतस्ततिषु विहतिं बाधिषत मा

ममाशक्त्यालस्यारतिगदनिहत्याद्यभिभवाः ।

प्रकामं बाधन्तामितरमखिलं तेऽभित इमे

प्रणामास्ते सन्तु प्रविरचय मत्काङ्क्षितमिदम् ॥ १९

சிவனது நாமமே! உனக்கு என் அனேக நமஸ்காரங்கள். எனது இந்த விருப்பத்தை நன்கு நிறைவேற்றுவாய். உனது ஜபமாகிற நீராடலில் எனது அசக்தி, சோம்பல், ஆர்வமின்மை, நோய் தாக்கல் என்ற இடையூறுகள், தடை செய்யாதிருக்கட்டும். அவை எனது மற்ற நடைமுறைகளை விருப்பப்படி தாக்கட்டும். (19)

किमन्यन्मन्यन्ते जगति न तृणायापि कतिचित्

पदं मातश्शातक्रतवमपि वैरिञ्चमपि वा ।

प्रधावन्ति त्यक्त्वा दहनमिव तत् प्रत्युत मनो-

भवारातेराख्ये त्वदमृतरसास्वादरसिकाः ॥ २०

மன்மதனின் எதிரியின் நாமமே! தாயே! உனது அமுதச் சுவையை ரஸிப்பவர்கள். இந்திரனின் உயர்ந்த பதவியையும் பிறும்மாவின் பதவியையும் புல்லுக்குச் சமமாகக் கூட நினைக்கமாட்டாக்கள். அவை கிட்டினாலும் நெருப்பாக எண்ணி அவற்றைத் துறந்து வேகத்துடன் ஓடிவிடுவார்கள். (20)

दिवं क्षोणीं क्षोणीं दिवमपि निरिन्द्रं जगदिदं

तथाऽन्येन्द्रं वीतद्रुहिणमपि वान्यद्रुहिणकम् ।

प्रगल्भन्ते कर्तुं प्रसवविशिखद्रोग्धुरभिधे

प्रपन्नास्त्वां शान्त्याऽपि तु सहजयोदासत इमे ॥ २१

மலரம்பு கொண்ட மன்மதனின் எதிரியின் திருநாமமே! உன்னை அண்டியவர் ஆகாயத்தைப் பூமியாக, பூமியை ஆகாயமாக மாற்ற வல்லவர். இப்போதுள்ள இந்திரனை நீக்கிப் புது இந்திரனையும், பிறும்மனை அகற்றிவிட்டு வேறுப் பிறும்மனையும் அமர்த்தவும் திறமையுள்ளவர். இயல்பாக அமைந்த அமைதியால் இதில் இவர்கள் உதாஸீனமாக உள்ளனர். (21)

घनाः केऽपीशाख्ये त्वदमृतरसासारविसरैः

जगत्कल्युद्दामज्वलदनलशान्त्या शिशिरताम् ।

नयन्तस्तन्वन्तस्समुचितफलस्याप्युपचितिं

क्षमाभूषा भान्ति क्षपितहरिदुद्धेलतिमिराः ॥ २२

ஈசனின் திருநாமமே! சிலர் மேகங்களாகி, உன் அமுத நீர் பெருக்கால் உலகில் கலியின் கட்டுக்கடங்காது எரிகிற தீயை அணைத்துக் குளிர்வித்து, தக்க பலனைத் தருகிற பயிர்களை விளைவித்து, திசைகளில் பரவிய எல்லையற்ற இருட்டைக் குறைத்துப் பொறுமையை அணிகலன்களாகப் பூண்டு விளங்குகிறார்கள். (22)

शिवाख्ये त्वद्वर्णाद्वितयपरमाद्वैतरसिकाः

प्रियप्राप्तौ शर्माप्रियसमुपलंभे शुचमपि ।

भयं वा कस्माच्चित् भयजनकतां कस्य च तथा

न विन्दन्ते ब्रह्माद्यसुलभपरानन्दभरिताः ॥ २३

சிவ நாமமே! சிலர் உன் இரண்டெழுத்துகளின் வேற்றுமையற்ற பொருத்தத்தின் சிறப்பை ரஸிப்பவர்களாக விரும்பியது கிட்டிடின மகிழ்ச்சியையும், விரும்பாதது கிட்டிடின துயரத்தையும், வெளிப்பொருளிடமிருந்து பயத்தையும், பிறருக்குப் பயம் விளைவித்தலையும் அடைவதில்லை. ஏனெனில் அவர்கள் பிரும்மா முதலானவருக்கும் கிட்டாத பேரானந்தம் நிரம்பியுள்ளார்கள். (23)

जनो धत्ते यो मां जगति रसनायां श्रवसि वा

दिगीशा धाता वा दिशमपि तदीयां परुषया ।

दशा जातु द्रष्टुं किमलमिति कामधुगभिधे

त्वदीयप्रस्थानध्वनिभरमिषाद् गर्जसि मुहुः ॥ २४

காமனின் விரோதியின் திருநாமமே! "உலகில் என்னை
எவன் நாவிலோ காதிலோ கொள்கிறானோ, அவனிக்கும்
திசையைக் கூட திக்பாலகர்களோ, பிறும்மாவோ குருமிக்க
கண்ணால் எக்காலும் பார்க்க முடியாது" என உனது விஜய
யாத்திரையின் கோஷம் என்ற போக்கில் அடிக்கடி
கர்ஜிக்கிறாய்! (24)

निबन्धारस्तेऽमी मम नियतमात्मीयरसना-

भुवीति त्वं त्रासादिव कुसुमचापधुगभिधे ।

तृणं मेरुं मेरुं तृणमिति विलासव्यवहृती-

रपि द्रागेतेषामयि सफलयन्ती विहरसे ॥२५

ஐ அம்பு உள்ளவனின் எதிரியின் திருநாமமே! தனது
நாக்காகிற இடத்தில் இவர்கள் என்னை கட்டாயம் அடைத்து
வைப்பார்கள் என்ற திகில் காரணமாக, புல்லை மேருவாகவும்
மேருவைப் புல்லாகவும் ஆக்குகிற நடைமுறையை
இவர்களிடம் பயனுள்ளதாக்கி விளையாடுகிறாய். (நாமம்
கூறுபவர் புல்லை மேருவாக்குவர். மேருவைப் புல்லாக்குவர்.
(25)

परित्यज्याशेषं जननि भवतीमेव भजतां

त्वमेवेशानाख्ये यदभिलषितं दैवतवरम् ।

दृशं तत्तन्मूर्त्या श्रुतिमपि तदुक्त्या सफलतां

नयन्ती धत्से नन्ववधिविधुरां निर्वृतिधुराम् ॥ २६

ஈசனின் திருநாமமே! தாயே! எல்லாவற்றையும் துறந்து
உன்னையே அணுகுபவருக்கு நீயே விருப்பிற்குரிய சிறந்த
தெய்வமாகிறாய். அந்தந்த வடிவால் கண்ணையும்
அதனைப்பற்றிய பேச்சால் காதையும் பயனுள்ளதாக்கி
எல்லையற்ற மன அமைதியைத் தருகிறாய். (26)

श्रुता ये स्वर्धेनुत्रिदशतरुमुख्यास्त्वदनुगा-

नुगानां भ्रुवल्लीवलनवशागास्ते जगति तान् ।

तवौदार्ये मातर्धरणिधरजानेतुरभिधे

कथङ्कारं तुल्यान् कथयतु सलज्जो यदि जनः ॥ २७

மலைமகளின் கணவரின் நாமமே! தாயே! புகழ்பெற்ற
காமதேனு, கற்பகமரம் முதலியவை உலகில் உன்னை
அணுகுபவரை அணுகுபவருக்கும் புருவ அசைப்பிற்கு
வசமாகுபவையே. உனது வள்ளல்தன்மைக்கு அவற்றை ஈடான
தாகவெட்கமுள்ள மனிதன் எவனாவது கூறுவானா? (27)

विधातुं सन्नातुं विलयमपि नेतुं जगदलं-

भवन्तोऽपीशाख्ये प्रशमसमुपेतास्त्वदनुगाः ।

उपेक्ष्या लोकस्यावमतसकलास्सन्ति जगति

त्वयैवैके तुष्टास्तव खलु त एते रसविदः ॥ २८

ஈசனின் திருநாமமே! உலகைப்படைக்கவும் நன்கு
காக்கவும், லயமடையச் செய்யவும் ஆற்றல் பெற்றவராயினும்
உன்னடியார்களில் சிலர் பேரமைதி கொண்டவர்கள்.
எல்லாவற்றையும் பொருட்படுத்தாத அவர்களை உலக மக்கள்
பொருட்படுத்தமாட்டார்கள். உன்னைப் பெற்றதாலேயே
அவர்கள் நிறைவுற்றவர்கள். உனது சுவை அறிந்தவர்கள். (28)

शिवारख्ये त्वद्वर्णद्वितयमयि धत्ते श्रितवतां

मुखे धर्मब्रह्मप्रमितिकरसर्वाक्षरगणम् ।

पदे धत्ते वेधः प्रभृतिविभवान्नात्र तु रतिः

विनैषां त्वद्वर्णद्वितयमिह कोऽयं मधुरिमा ॥ २९

சிவ நாமமே! உனது இரு எழுத்துகளும் தன்னை
அண்டியவர்களின் வாயில் தர்மத்தையும் பிரும்ஹத்தையும்
பற்றிய உண்மையறிவைத்தருகிற எல்லா அக்ஷரக்கூட்டத்தையும்
(நூல்களையும்) வைத்துவிடுகின்றன. அவர்களது கால்களில்
பிரும்மா முதலியவர்களின் சிறப்பை வைக்கின்றன. ஆனால் உன்
இரு எழுத்துக்களைத் தவிர இவற்றில் சிறிதும் அவர்களுக்கு
ஆர்வமில்லையெனில் உன் இனிமை எத்தகையது? (29)

महेशारख्ये जिह्वाञ्चलकलनमात्रात्तनुभृतां

समस्ताघच्छेत्रीं सकलसुखदात्रीं च भवतीम् ।

अवष्टभ्यैवाहुर्भगवति महाकारुणिकतां

शिवस्य त्वां हित्वा कथय कतमो निर्वहतु ताम् ॥ ३०

மஹேசனின் நாமமே! பகவதி! நாக்கின் நுனியில் விளையாடுவதாலேயே உயிரினத்தின் எல்லா பாபங்களையும் போக்குபவளும் எல்லா இன்பத்தையும் தருபவளுமான உன்னைப் பிடிப்பாகக் கொண்டே சிவனைப் பெருங்கருணை கொண்டவன் எனப் புகழ்வார். நீயின்றி வேறு எவர் அந்தக் கருணையைக் காட்ட வல்லவர்? (30)

शिवाख्ये स्वाख्यासु त्रिपुरमथनः कैटभरिपुः

तदीयान्या मूर्तीं रघुपतिरपि त्वां समदधुः ।

अमीष्वाद्यस्यैव प्रभवति भवत्या व्यवहृतिः

तदीयस्तादृक्षस्सुकृतपरिपाको विजयते ॥ ३१

சிவநாமமே! அவரவரது பெயர்களில் (ஸஹஸ்ரநாமம் முதலியவற்றில்) திரிபுரமழித்தவரும் (சிவனும்) கைடபனது எதிரியும் (விஷ்ணுவும்) அவரது வேறொரு வடிவான ரகுபதியும் (ராமனும்) உன்னை (சிவன் என்ற பெயரை) கொண்டுள்ளனர். (விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமங்களில் ஸர்வ: சர்வ: சிவ: ஸ்தூணு: என்ற வாறு) ஆனால் இவர்களில் முதலாமவரான சிவனை மட்டுமே நீ குறிப்பிடுகிறாய். அவருக்கு மட்டுமே அத்தகைய புண்ணியம் பழுத்துப் பயன் தந்து விளங்குகிறது. (31)

अशेषब्रह्माण्डाविरतचरिताशेषदुरिता-

न्यलं ते सन्तृप्तिं न हि घटयितुं तां घटयितुम् ।

मदीयैरेनोभिर्मदनमथनाख्ये बत यते

ममागस्सोढव्यं तदिदमयि तुभ्यं नम इदम् ॥ ३२

மன்மதனை அழித்தவரின் பெயரே! அனைத்துப்
பிரும்மாண்டங்களும் இடைவிடாமல் செய்த அனைத்துப்
பாபங்களும் உனக்குப் போதுமானதாகாது. அந்தக்குறையை என்
பாபங்களால் நிரப்ப முயல்கிறேன். இந்தத் தவறு பொறுத்துக்
கொள்ளத்தக்கது. உனக்கு வணக்கம். (32)

अये जिह्वापीठे जननि समवस्थाप्य भवतीं

ममाघौघं तुभ्यं मयि समुपहर्तुं व्यवसिते ।

तव स्मृत्यैवासौ बत कबळितः किञ्चु करवै

क्षमस्वेमं मन्तुं भगवति पुरां भेत्तुरभिधे ॥ ३३

தாயே! திரிபுரமழித்தவரின் நாமமே! உன்னை என்
நாக்காகிற பீடத்தின் மீது அமர்த்தி, எனது பாபக்கூட்டத்தை
உன்னிடம் ஸமர்ப்பணம் செய்ய முற்பட்டபோது, உன்
நினைவே அதனை விழுங்கி விட்டதே! என்ன செய்வேன்?
இந்தத் தவற்றையும் பொறுத்துக் கொள்வாய். (33)

निवेशो जिह्वायां निरवधिकपुण्योच्चयजुषां

निसर्गप्राप्तस्ते निटिलनयनाख्ये भवतु तत् ।

निवेशं जिह्वायां मम यदि न धत्से जननि ते

नितान्तं पापिष्ठोऽवित इति न सिद्धचेन्ननु यशः ॥ ३४

நெற்றிக் கண்ணனின் பெயரே! எல்லையற்ற
புண்ணியக்குவியலையுடையவரின் நாக்கில் நுழைவது உனக்கு
இயல்பால் எளிது. அது அவ்வாறே இருக்கட்டும். என் நாக்கில் நீ
கால் பதிக்காதிருந்தால் மிகமிகச் சிறந்த பாபி உன்னால்
காப்பாற்றப்பட்டான் என்ற புகழ் கிட்டாதே! (34)

शिवारख्ये मातस्त्वं ननु शशिवदित्यादिफणिति-

च्छलादप्याविश्य श्रमभरमकस्मात्तनुभृताम् ।

हरस्येवं कर्तुं हरिरथ हरो वा स किमलं

तदीयं माहात्म्यान्तरमपलपामस्तु न वयम् ॥ ३५

சிவனது நாமமே! தாயே! நீ சந்திரனைப் போன்றவள் என்ற பேச்சைச் சாக்காகக் கொண்டு (त्वं शशिवत् என்று சொல்லும் போது) இடையே சிவ என்று எழுத்து அமைவதைக் கொண்டு கூட மனிதர்களின் துயரச் சமையை நீ அகற்றுகிறாய். (நேரிடையாக உன்னைக் குறிப்பிடாவிடினும் பேச்சின் இடையே உன் இரு எழுத்துக்கள் எவ்வகையிலாவது இணைந்திருந்தாலும் அதில் திருப்தி அடைகிறாய்.) இவ்வாறு கருணை புரிய ஹரியாலோ ஹரனாலோ முடியுமா? ஆனால் அவர்களிருவரது மற்ற பெருமைகளை நாங்கள் மறுக்கவில்லை. (35)

पितृभ्यां त्यक्तोऽसावहमतिदुरात्मेति गिरिजा-

गिरीशाभ्यां त्यक्तो ननु जननि लोकेन च तथा ।

ममास्त्यन्या काचिज्जगति न गतिर्यामि शरणं

शिवाख्ये त्वामेकामयि जहिहि वा मां बिभृहि वा ॥ ३६

இந்த நான் தாய்தந்தையரான மலைமகளாலும் மலைவாழ்ச்சுனை சிவனாலும் இவன் கெட்ட மனிதன் எனக் கைவிடப்பட்டவன். தாயே! சிவ நாமமே! உலகில் எனக்கு வேறு போக்கிடமில்லை. உன் ஒருவளையே சரணடைகிறேன். என்னைக் கைவிடுவாய், அல்லது தாங்குவாய். (அது உன் விருப்பம்) (36)

परित्याज्यं सर्वेऽप्यभिदधति पापिष्ठमयि ते

शिवाख्ये सद्ग्राह्यस्स जयति तवैतत् समुचितम् ।

प्रपन्ना त्वं किन्नोदयिनि गरले चामृतरसे

पयोधेस्तत्राद्यग्रहणरसिकं तं प्रभुमणिम् ॥ ३७

சிவ நாமமே! மிகுந்த பாபம் செய்தவன் கைவிடத்தக்கவன் என எல்லோரும் கூறுவர். ஆனால் உனக்கு அவன் ஏற்கத்தக்கவன். அதனால் அவன் மேனிலை பெறுகிறான். உனக்கு இதுவே ஏற்றது. விஷமும் அமுதமும் கடலிலிருந்து தோன்றிய போது அவற்றில்

முதலான விஷத்தை ஏற்பதில் ஆர்வம் காட்டிய பிரபுக்களில் சிறந்தவரை(சிவனை) நீ அடைந்தவள் அல்லவா? (37)

ममाजस्रं दोषान् समुपघटयन्तोऽन्तररयो

जयन्तीशः पश्यन् हृदि वसति मद्दौस्थ्यमखिलम् ।

अथैवं सत्यागोऽखिलमपलपन्त्यम्ब बिभूषे

कथं मामीशारख्ये कथय तव कः स्तौतु विभवम् ॥ ३८

ஈசனின் நாமமே! என்னுள் குடியிருக்கும் எதிரிகள் (காமம், கோபம் முதலியவை) எப்போதும் எனது குறைகளைக் கூட்டி வளர்த்துக் கொண்டே என்னைத் தோற்கடிக்கின்றன. எனது இந்த அவல நிலையை பார்த்துக் கொண்டே ஈசன் என் இதயத்தில் வசிக்கிறான். இவ்வாறு இருக்கும் போது என் பாபமனைத்தையும் மறைத்து என்னைத் தாங்குகிறாயே! அதன் பெருமையை துதிக்கட்டுமா? சொல்வாய்! (38)

स्फुटायां द्वारीशेतरमितरया साधु नयते

यथा प्राप्य स्थानं सुहृदिह मनोजधुगभिधे ।

स्वकर्मादावीशेतरमिमखेदं शिवपदं

तथा कल्याणि त्वं ननु कलयसि त्वत्कलनया ॥ ३९

மன்மதனின் எதிரியின் நாமமே! இனிது பேசுபவளே! (மங்கள வடிவினளே!) வாசல் தெளிவாகத் தெரிந்திருந்தும் அவ்வழி செல்ல இயலாதவனை வேறுவாசல் வழியே, வாசல் அருகே நிற்கிற நண்பன் சேரவேண்டிய இடத்திற்கு அழைத்துச் செல்வான். அவ்வாறு தனக்குரிய சடங்குகளை (கடமைகளை)ச் செய்ய இயலாதவனை சிரமமின்றி சிவ நிலையை உனது செயலாற்றலால் அடையச் செய்கிறாயே! ? (39)

स्वकर्मादावीशं जनमपि भवत्येव बिभृते

विना त्वां तस्यापि स्वविरचितसाद्गुण्यविरहात् ।

बुभूषोस्सर्वस्य त्वमसि तदुपास्या किमपरं

त्वयाऽऽस्ते लब्धात्मा भगवति शिवारख्ये स च शिवः ॥४०

சிவ நாமமே! பகவதி! தனக்குரிய சடங்குகளைச் செய்யச் சக்தி உள்ளவனையும் நீயே தான் தாங்கி நிற்கிறாய். நீ இன்றி அவரவர் புரிகிற கருமங்கள் நற்பயனைத் தரமுடியாததை உணர்ந்து எல்லோரும் நற்பயனைப் பெற நீயே வழிபடுகிற தைவமாகிறாய். வேறென்ன? உன்னாலேயே அவன் முழுமை அடைந்து சிவனாகிவிடுகிறான்.

நல்வாழ்வு வாழ்வதற்குரிய புண்ணிய கருமங்களைச் செய்ய இயலாதவனுக்கும் நண்பன் போல் நாமம் வழிகாட்டுகிறது. நற்கருமங்களைப் புரிபவனுக்கும் அவை நற்பயனைத் தரச் செய்கிறது. கருமங்கள் பயன் தராத போதும் நாமமே வழிபாட்டுத் தெய்வமாகி பயன் பெறச் செய்து நிறைவுணர்வைத் தந்து சிவனாகவே மாற்றுகிறது. (40)

न कर्माध्वन्योऽहं भगवति न वा भक्तिपथिको-

ऽस्म्युपादेयः कोऽपि स्फुरति गुणलेशोऽपि न मयि ।

असङ्ख्याता दोषाः किमत इह दौरात्म्यमितरत्

तदम्ब त्वत्तोऽन्या न जगति शिवाख्ये मम गतिः ॥ ४१

சிவ நாமமே! பகவதி! நான் கர்மயோகவழியில் செல்பவனல்ல. பக்தி வழியில் செல்பவனுமல்ல, என்னிடம் உன்னால் ஏற்கத்தக்க குணச் சிறப்பின் வேசமும் இல்லை. குறைகளும் எண்ணற்றவை. இதைவிடமுறைகேடு வேறு என்ன உள்ளது? இருந்தும் எனக்கு உன்னைவிட்டால் வேறு கதி இல்லை. (41)

सुतस्याख्यां नारायणगिरमुपादत्त यदजा-

मिळस्तं तद्भ्रीतास्तपनसुतदूताः प्रविजहुः ।

त्वमीशाख्ये भीतिं नयसि विमतांस्ते मुदमथा-

नुगान्कारुण्याद्रास्त्वहह निखिले ते त्वदनुगाः ॥ ४२

ஈசனின் நாமமே! அஜாமிளன் தன் மகனுக்கு நாராயணன் என்ற சொல்லைப் பெயராக வைத்தான். அதில் பயந்த ஸூரியனின் மகனான யமனின் தூதர்கள் அஜாமிளனைப்

பிடியிலிருந்து விடுவித்தனர். நீ மனமொத்துப் போகாதவருக்குப் பயம் தருகிறாய். உன்னைத் தொடர்பவர்களுக்கு மகிழ்ச்சி தருகிறாய். உன்னை அண்டியவர் அனைவரும் உன் கருணையில் நனைந்தவர்களே. (42)

सुरभिशारभिदाख्ये सुन्दरे त्वज्झरेऽस्मिन्
निरुपहति विहर्तुं नित्यमुद्ग्रीविताशम् ।
अपनयसि किमेवं हन्त मामन्तरायैः
मनसि न कुरु मातर्माकान् देवि मन्तून् ॥ ४३

பூ அம்புகளைக் கொண்டவனின் எதிரியின் நாமமே! அழகிய இந்த உன் பிரவாகத்தில் தடையின்றி நீந்தி விளையாடக் கழுத்து வரை எதிர்பார்ப்பு கொண்ட என்னை ஏன் தடைகளால் இவ்வாறு விலக்குகிறாய்? தேவி! என் தவறுகளை மனத்தில் கொள்ளாதே. (43)

किमकुरुत मुदे मे कर्म वर्णाश्रमाहं
किमभजत मदङ्घ्री किं व्यधादेश को वा ।
इति निजसमितौ मामीक्षमाणे गिरीशे
मदनुग इति मातर्गर्ज धीरं शिवाख्ये ॥ ४४

சிவ நாமமே! தாயே! "இவன் என் மகிழ்ச்சிக்காக (பரமேச்வர பரீத்யர்த்தம்) இவனது வர்ணத்திற்கும் ஆசிரமத்திற்கும் ஏற்ற கருமத்தை செய்தானா? என் திருவடிகளை வழிபட்டானா? இவன் யார் எனத் தனது ஸபையரங்கில் என்னை சிவன் நோக்கும்போது இவன் என்னைச் சார்ந்தவன் என உரத்து முழங்குவாயாக (44)

जगति वशिगिरा त्वद्व्यत्ययेनोल्लसन्त्या
जननि परिगृहीतास्त्वं स्वकर्मादिनिष्ठान् ।
न किमवसि शिवाख्ये हा तयाऽनादृतं मां
अवितुमिह विळम्बः कस्त्वदेकावलम्बम् ॥ ४५ ॥

சிவ நாமமே! உலகில் உனக்கு நேர்மாறான (சிவ என்பதன்

மாறுபாடு-வசி) புலன்களை வென்றவர்களின் (வேதத்தின்) வாக்கால் - வேதத்தால் ஈர்க்கப்பட்டு தன் தன் கடமையான சடங்குகளில் ஆர்வத்துடன் ஈடுபடுவர்களை நீ காப்பதில்லையா? அந்த வேதவாக்கால் ஆதரிக்கப்படாதவனும் உன்னையே நம்பியிருப்பவனுமான என்னைக் காப்பதில் ஏன் இந்தத் தாமதம்? (45)

अम्ब त्वदीयमहिमाम्बुधिशीकराणु-

वेदी सुधीस्त्वयि निरन्तरवृत्त्यलाभे ।

ईशाभिधे भुवि समेतु न किं पिपासोः

अभ्यर्णगेऽम्भसि निरुद्धगतेरवस्याम् ॥ ४६ ॥

தாயே! சிவநாமமே! உனது பெருமையாகிய கடலின் அணு போன்ற ஒரு திவிலையை மட்டும் அறிந்த அறிவாளி, உன்னிடம் இடைவிடாதபடி மனத்தைப் பதிக்க முடியாவிடில், நாவரட்சியுள்ளவன் அருகிலுள்ள நீரைக்குடிக்க முடியாதபடி தடைப்பட்டவனின் நிலையை அவன் அடையமாட்டானா?

உன் நாம ருசியைச் சிறிதளவேனும் பெற்றவனுக்கு உன்னை இடைவிடாது ஜபிக்கத்தடை ஏற்படுமாகில் அவனது வேதனைக்கு அளவேது? தாகத்தால் வருந்துபவன் அருகில் நீர் நிலையிருந்தும் நீரைக்குடிக்க முடியாதபடி தடுக்கப்பெற்றால் எவ்வளவு வேதனைப்படுவான்? அது போன்று தானே இதுவும்? (46)

इतो रोगाः कामादय इत इतः स्त्रीसुतमुखाः

कृतान्तास्सर्वत्रेत्ययमनवधिः क्लेशजलधिः ।

तमेतं चाहाय त्वदनुगदयोऽल्लासघटभूः

निपीयेशारख्ये मामभिरमयतु त्वत्परिसरे ॥ ४७ ॥

ஈசனின் நாமமே! இங்கே காமம் முதலியநோய்கள்; அங்கே மனைவி மக்கள் முதலியவர்கள், எல்லா திசையிலும் யமர்கள், என் துயரக்கடல் கரை காணாதது. அந்தக் கடலை

உன்னைத் தொடர்கிற கருணை வீச்சாகிற அகஸ்தியர் குடித்து
என்னை உன்னருகிலேயே களிக்கச் செய்யட்டும் (47)

अम्ब प्रसीद कुरु मामनघं बलात्त्वं

अङ्गे च ते कुरु निषण्णममुं शिवाख्ये ।

जम्बालसक्तममलं कुरुते न माता

किं बालकं न कुरुतेऽङ्गजुषञ्च हृष्टा ॥ ४८ ॥

சிவநாமமாகிய தாயே! அருள் புரிவாய்! இவனை வலிவில்,
உன் மடி மீதமர்த்திப் பாபமற்றவனாக்குவாய்? சேறு பூசிக்
கொண்ட தன் சிசுவைத் தாயானவள் மடிமீதமர்த்தி
மகிழ்ச்சியுடன் அழுக்கு நீக்கமாட்டாளா? (48)

आविर्भवस्ययि नृणां त्वमयत्नतोऽग्रे

ग्लानिं धुनोषि घटयस्यपि मङ्गलानि ।

ईशाभिधे तव यशो न किमुज्जिहीतां

ईष्याकुलत्वममरा न किमश्रुवीरन् ॥ ४९ ॥

ஈசனின் நாமமே! யத்தினம் ஏதுமின்றி மக்களின் முன்
தோன்றுகிறாய். அவர்களது வாட்டத்தை நீக்குகிறாய். மங்கள
நிகழ்ச்சிகளைக் கூட்டுவிக்கிறாய். இதனால் உன் பெருமை
அதிகப்படவில்லையா? தேவர்கள் உன்னிடம் அஸூயை
கொள்ளமாட்டார்களா? (49)

मदनहन्त्रभिधे तव निर्झराः

मधुसुधालहरीरतिशोरेते ।

कृतधियो विहरन्ति च तेष्वमी-

ष्वरसिकोऽत्र हतोऽस्म्यहमेककः ॥ ५० ॥

மன்மதனின் எதிரியின் திருநாமமே! உனது நீர் வீழ்ச்சிகள்
தேனும், அமுதமும் அலைமோதிப் பெருகுவதை
விஞ்சுகின்றன. ஆர்வமுள்ளவர் அவற்றில் நீந்தி

விளையாடுகின்றனர். அதில் ஈடுபடாத அரஸிகளுள் நான் மட்டும் வீணானேன். (50)

शिवाख्ये मा भैषीः पदममरनेतुर्ननु भवेत्

अमुष्मै दातव्यं सरसिजभुवो वा पदमिति ।

समीहे नाहं तत् किमपि सहसाऽभ्येहि रसनां

ममेमां मा हासीस्समभिलषितं मे पुनरिदम् ॥ ५१ ॥

சிவ நாமமே! பயப்படாதே! இந்திர பதவியையோ பிரும்மனின் பதவியையோ இவனுக்கு தரும்படி நேராது. அது எதனையும் நான் விரும்பவில்லை. உடன் எனது இந்த நாக்கின் மீது அமர்வாய்! இது ஒன்றே என் விருப்பம். இதனை மறுக்காதே! (51)

प्रदाय त्रैलोक्यश्रियमथ विमुक्तिश्रियमपि

त्वमन्तर्लज्जार्ता भवसि किममुष्मै कृतमिति ।

व्यथैषा दिष्ट्या त्वद्रसिकतिलकैस्ते परिहृता

विना त्वामीशाख्ये न किमपि यदेषां रतिपदम् ॥ ५२ ॥

மூவுலகின் சீரையும் முக்திலக்ஷ்மியையும் வழங்கிய நீ "இவனுக்கு நான் என்ன செய்தேன்" என உள்ளத்தினுள் வெட்கிவருந்தாதே. இந்த உன் உள்ளத்து வேதனையை நாம் ருசியை ரசிக்கின்ற பெரியோர்கள் நல்ல வேளையாக நீக்கிவிட்டார்கள். ஈசனின் நாமமே! அவர்கள் மனமகிழ்ச்சிக்கு உன்னைத் தவிரவேறொன்றும் உதவாது. (52)

जन्मास्य वार्यमिति ते जननि प्रसादो

जायेत चेन्मयि तदस्तु शिवाभिधे नः ।

त्वन्निष्ठताभरनिरन्तरतातिरम्यं

यज्जन्म तन्मम न जीर्यतु ते नमोऽस्तु ॥ ५३ ॥

சிவ நாமமே! தாயே! இவனது மறுபிறப்பு தடுக்கப்பட

வேண்டுமென என்னிடம் அருள் காட்டப்பட்டால். அப்படியே ஆகட்டும். உன்னிடத்தில் ஆழ்ந்த சித்தத்தின் பதிவு இடைவிடாமலிருப்பதால் மிக இனியதாகிவிட்ட இந்த எனது பிறவி மூப்படையாதிருக்கட்டும். உனக்கு வணக்கம்

மறுபிறவி நேராவிடில் நல்லதே. ஆனால் இப்பிறவியில் பெற்ற உடல் முதலியவை உன்னிடம் பதிந்துவிட்டதால் இனிமையை உணர்கின்றன. அதனால் மூப்பின்மையையும் மரண மின்மையையும் நான் வணங்கி வேண்டுகிறேன். (53)

विश्वाधिनेतुरखिलार्थविदः स्मरारेः

अज्ञाततां मदघराशिममुं नयन्ती ।

मां त्रायसे मदनहन्त्रभिधेऽम्ब कस्ते

चातुर्यसाहसभरौ चतुरोऽभिधातुम् ॥ ५४ ॥

உலகை ஆள்கிறவரும் எல்லா மறிந்தவருமான (மன்மதன் எதிரியான) சிவனுக்கு, எனது பாபக்குவியலைக் கவனத்திற்குக் கொணராமல் என்னைப்பாதுகாக்கிறாய். அதில் உன் திறமையையும் வேகத்தையும் பாராட்ட எவரால் முடியும்? (54)

प्रसीद गिरिशाभिधे प्रदिश मन्मतावम्बया

सह स्फुरणमूर्जितं सततमिन्दुमौळेर्विभोः ।

तथाऽनिशमिहासिकां तव मदीयजिह्वाञ्चले

ददस्व मम काङ्क्षितं द्वयमिदं त्वदेकास्पदम् ॥ ५५ ॥

கிரிசனான சிவனின் நாமமே! என் உள்ளத்தில் சந்திரனைச் சிரனில் அணிந்த பெருமான் அம்மையுடன் நிலைத்து விளங்க வேண்டும். என் நாவில் நீ எப்போதும் இருக்கவேண்டும். உன்னிடமே மனம் பதிந்திருக்க இவ்விரண்டுமே நான் விரும்புவது. (55)

न संस्फुरतु काङ्क्षतः स्फुरणमीश्वराख्ये कथं

हृदि त्वदनुगस्य तद्भुक्तिकिङ्करशङ्करः ।

चरन्तु विषया हरस्फुरणरोधिनो हृद्यमी

कथं कथय गर्जनैर्जननि तर्जयन्त्यां त्वयि ॥ ५६ ॥

ஈசுவரனின் நாமமே! தாயே! உன்னைப்பின் தொடர்பவனும் உள்ளத்தில் நீ தோன்றுவதைப் பெரிதும் நாடுபவனுமான என் உள்ளத்தில் சிவன் ஏன் காட்சி தரவில்லை? சங்கரன் உன் புருவ நெரிப்புக்கேற்ப ஏவல்புரிபவராயிற்றே. நீ மிரட்டும் போது சிவன் என் இதயத்தில் தோன்றுவதைத் தடுக்கின்ற வெளிப் பொருட்காட்சி எப்படி நடமாடலாம்? சொல்வாய். (56)

வெளிப் பொருளைக் காண்பதால் உள்ளத்தில் சிவன் தெரியவில்லை,

ममायमवबुद्ध्यतां मधुरिमाणमूर्जस्वलं

कदापि विजहातु मां न रसनैतदीयेति मे ।

दयस्व गिरिशाभिधे ननु ददीत सा मेऽथवा

तदेतदभिकाङ्क्षितं त्वदनुगेषु जात्वानतिः ॥ ५७ ॥

சிவனின் நாமமே! இவன் என்னைச் சார்ந்தவன் என்பதைப் புரிந்து கொள்வாய். இவனது நாக்கு சக்தி மிக்க இனிய என்னைவிட்டு எந்நிலையிலும் விலகக்கூடாது என்று நீ தயைபுரிவாய். எப்போதும் உன்னைச் சார்ந்தவர்களை வணங்கியது இன்று எனக்கு இந்த விருப்பத்தை நிறைவேற்றுமா?

मनागपि मनः स्पृशेन्मम यदेदमथान्तरं

तदा द्रुतमपैष्यहो त्वमपहाय जिह्वां मम ।

तथाम्ब गिरिशाभिधे तव न विप्रलम्भः क्षमो

भणोत् क इह किं प्रसूर्भवति विप्रलम्बिणी यदि ॥ ५८ ॥

கிரிச நாமமே! சிறிதேனும் வேறு பொருளை என் மனம் நாடி விட்டால் நீ உடனே வேகத்துடன் என் நாக்கைவிட்ட கன்று

விடுகிறாய். தாயே! உனது இந்த வஞ்சனைச் செயல் ஏற்றதல்ல, தாயே ஏமாற்றுபவளாயின் யார் என்ன சொல்வது? (58)

यदा त्वमपयासि मां जननि वञ्चयित्वा स्वयं

तदा नियतमाहरोपहरमुख्यसञ्जल्पनैः ।

यथा कलितवञ्चनः पुरहराभिधे त्वामहं

नयानि रसनां तथाऽञ्चतु विधेः प्रसादो मयि ॥ ५९ ॥

தாயே! புரஹர நாமமே! நீயே என்னை வஞ்சித்துவிட்டு வெளியேறினால் அப்போது நான் வலிவில் ஆஹர(கொண்டு வா) உபஹர (முன் எடுத்துவை) முதலிய ஹர என்ற சொற்களால் உன்னை ஏமாற்றி நாக்கிடம் இட்டுச் செல்வேன். விதி இவ்வாறு என்னிடம் அருள் புரியட்டும்.

சிவ ஹர என்ற இறைவனின் நாமம் என்ற உணர்வுடன் சொல்ல முடியாவிடில் வலிய ஹர சிவ என்று வருமாறு ஏதேனும் சொற்களையாவது கூற விதி உதவவேண்டும். (59)

शरणितवन्तः खलु ये शशिकन्दळशेखराभिधे भवतीम् ।

तच्चरणाम्बुजविहरणसंस्मरणं सुरघटाकिरीटतटे ॥ ६० ॥

இளஞ்சந்திரனைத்தலையணியாகக் கொண்டவனின் திருநாமமே! உன்னைச் சரணடைந்தவர் (தேவருலகில்) கிரீடங்களைத் தரித்த தேவர்களின் தலைகளாகிய தரையில் அந்த சிவனது திருவடித் தாமரைகள் லீலை புரிவதை உணர்வார். (60)

शरणं जगतो ह्येते शरणितवन्तश्शिवाभिधेये त्वाम् ।

अभिलषितं यदमीषामसुलभमिति तन्न किं वियन्नकिनम् ॥ ६१

சிவநாமமே! உன்னைச் சரணடைந்த இவர்கள் உலகிற்கே அடைக்கலம் தருவர். இவர்கள் விரும்பியது கிடைக்காதென்பது ஆகாயத்தாமரையாகும். (நேராத தொன்றாகும்)

महेशो तत्सङ्गिष्वपि कृतिषु पाषाणहृदये

वराके मय्यस्मिन् प्रविदधति सन्तः प्रणयिताम् ।

कथङ्कारं मातर्दळ्य तदिहेमां मम हृदो

दृषत्तामत्राम्ब स्मरभिदभिधे त्वं खलु गतिः ॥ ६२ ॥

மன்மதனை அழித்தவரின் பெயரே! மஹேசனையும் அவரது அடியார்களையும் உபசரிப்பதில் கல்லாகிவிட்ட உள்ளம் கொண்ட கடையனான என்னிடமும் நல்லோர் அன்பைக் காட்டுகின்றனர். தாயே! இந்த என் உள்ளம் கல்லாகிவிட்ட நிலையை எப்படியாவது சிதைப்பாய். இவ்விஷயத்தில் நீ ஒருவளே கதி. (62)

ஆக்க்யா ஷஷ்டிமுற்றிற்று.

२. दयाशतकम्

2. தயாசதகம்

श्रेयांसि सन्दिशति कन्दळ्यत्यमन्दं

आनन्दमस्य दळ्यत्यघबृन्दमार्तीः ।

धूनोति, किङ्करयति द्रुहिणादिकांश्च

मातस्तवैष उदयो हि दये पुरारेः ॥ १

புராரி (புரங்களின் எதிரி)யின் தையே! தாயே! உனது இந்த எழுச்சி மேனிலைகளைத்தருகிறது. பேரானந்தம் துளிர் விடச் செய்கிறது. பாபக்கூட்டத்தை அழிக்கிறது. துயரங்களை அகற்றுகிறது. பிரும்மா முதலானவரையும் ஏவல் புரியச் செய்கிறது.

தயா-கருணை, பரிவு, கரிசனம், அன்புப்பாசம், துயர் துடைப்பு, நெருக்கடியில் அழைப்பின்றி உதவுவது, ஆபத்தில் தூக்கிவிடுவது முதலிய பல அன்பு விளைவுகளின் கலவை. தயா கருணா முதலிய சொற்கள் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் பெண்பாலாக வழங்கப் பெறுபவை. அதனால் தாயே! என்று தயையை அழைக்கிறார்.(1)